

Anja Mrzlak Fajdiga

Uvodnik

Prišel je september in učenci smo se zopet vrnili v šolske klopi. Nekateri še zaspani in celi počitniški. Pa smo se že prvi šolski dan morali seznaniti z novostmi, ki nas čakajo v tem šolskem letu. Ene boljše so bile, da so med nas prišli tudi novi učitelji in učenci, s katerimi smo se veselo začeli spoznavati. Kot vsako leto pa so se nam tudi letos pridružili prvošolci, ki so prav veselo zakorakali v šolo. V letošnjem letu pa smo na naši šoli začeli s programom RAP.

September pa je poleg nizkih temperatur in obarvanega listja prinesel tudi obilo dogodkov. Prvošolce je dramski krožek pozdravil s predstavo *Levček, ki ni hotel hoditi v šolo*. Vsi učenci smo imeli že prvi športni dan, devetošolci pa so na Golteh otvorili sezono naravoslovnih dni.

V tokratni številki pa si lahko preberete tudi nekaj pripovedi o doživetjih, ki smo jih napisali sedmošolci, šestošolci pa so pisali zgodbe, ki so jim jih pripovedovali starši in stari starši.

Za konec pa bi vse tiste, ki so se s povešenimi nosovi vrnili v šolo, spodbudila, da konec počitnic ni konec veselja, ampak je začetek novih dogodivščin. Želim vam uspešno šolsko leto!

Eva Bevc Strašek

Dogajalo se je ...

PREDSTAVA ZA PRVOŠOLČKE

Za prvi šolski dan smo nastopali za prvošolčke s predstavo Levček, ki ni hotel hoditi v šolo. Ob pol osmih smo imeli vaje. Malo pred koncem prve ure je po nas prišla učiteljica za dramski krožek. Odšli smo se obut in pred šolo nas je čakal kombi, s katerim smo se odpeljale do šole v Šmihelu, kjer smo nastopile za tamkajšnje prvošolce. Po nastupu smo s kombijem odhiteli nazaj v šolo, kjer smo imeli še en nastop za prvošolčke v Mozirju. Po nastupu smo bile zadovoljne, saj smo svoje vloge uspešno odigrale.

Tinka Nežič, 3. a

NARAVOSLOVNI DAN NA GOLTEH

Učenci 9. a in 9. b-razreda smo se v sredo, 11. 9., ob 8.20 zbrali pred športno dvorano. Razdelili smo si malico in se s kombijem odpeljali do Alpskega vrta na Golteh.

Na Golteh so nas učitelji razdelili v tri skupine. Naša skupina se je najprej odpravila do hotela Montis. Tam smo se pogovarjali o reliefnih oblikah površja ter kako bi se v naravi orientirali brez kompasa.

Nato smo se odpravili do Mozirske koč. Raziskovali smo rastlinstvo in živalstvo na Golteh. Učitelj nam je podal vsa navodila, nato pa smo se z delovnimi listi odpravili na delo. Pri izpolnjevanju nalog smo si pomagali z leksikoni za rastline in živali.

Za konec nas je čakala še strma pot do jame, ki jo domačini imenujejo Mesarska lopa, v katero smo se splazili skozi tesno luknjo, ki nas ni pripeljala nikamor, zato smo se po enaki poti vrnili nazaj.

S šolskim kombijem smo okoli 13. ure prispeli v šolo in z največjim veseljem pojedli kosilo.

Laura Kramer, 9. a

ZAČETEK BRALNE ZNAČKE TER KNJIGA IN MENTORJI PRVOŠOLCEM

Da bi začeli brati? Imamo nekaj učencev, ki so se na bralno značko pripravili že med počitnicami ali pa v prvi polovici septembra in so jo že opravili. Vsi ostali smo pričeli bralno leto s 17. septembrom, dnevom zlatih knjig ter dnevom rojstva in smrti pisatelja Franceta Bevka in dnevom, ki ga je Slovensko društvo Bralne značke določilo za začetek bralne sezone. Ob tej priložnosti so tudi letos poslali vsem slovenskim šolam **knjige za prvošolce**.

Na naši šoli že skoraj desetletje ob tem dnevu prejmejo prvošolci darilno knjigo iz rok petošolcev, ki istočasno postanejo njihovi medvrstniški mentorji. Na slovesnosti se zbere celotna razredna stopnja. Izbrano knjigo, letos je bila to **Protideževna juha** pisateljice Majde Koren, predstavimo s kratko dramatizacijo, ki so jo pomagali zaigrati učenci RAP skupine Odrska igra in učiteljica Mojca Štancar v vlogi Tete Kuhe. Petošolci so izrekli svečano zaobljubo, kako bodo spremljali svoje mlade prijatelje. Nato so jim po klicanju mentorskih parov izročili knjigo, v katero so prej skrbno zapisali posvetilo. Zatem so veliki in mali prijatelji posedli po večnamenskem prostoru in skupaj prebirali novo knjigo. S tem smo izvedli tudi eno od aktivnosti v projektu Beremo skupaj.

Brati je lepo, brati skupaj je še lepše.

**Janja Irman Kolar,
knjižničarka**

MEPI ODPRAVA NA PRIMORSKO

Tokrat je šlo zares. Devetošolci, ki so že od lanskega leta vključeni v projekt MEPI (Mednarodno priznanje za mlade), so se podali na kvalifikacijsko odpravo na Primorsko. V četrtek, 19. septembra, so se skupaj z učitelji v šolskih kombijih podali proti obali. V Izoli so si optali nahrbtnike, spalne vreče, podloge, šotore in vse potrebno za pripravo hrane in se zagrizli v prve vzpetine in spustna pobočja čez istrske vasi: Šared, Padna, Nova vas do Svetega Petra, kjer so se utaborili. Pot so že prej skrbno načrtovali in se nanjo pripravljali na šolskih srečanjih.

Petkovo jutro je naznanilo nov čudovit pohodniški dan za rahlimi oblaki, ki so zastirali sonce. Pot jih je vodila do Dragonje, Medošev, Kort in ciljne točke v Cetorah. Uspešen pohod so proslavili s skokom v morje v koprski Žusterni in pico na plaži.

Devet pohodnikov mora do konca opraviti samo še svoje naloge iz prostovoljstva, rekreativnega športa in osvajanja veščine po zadanih ciljnih, vse to zabeležiti v programu ORB in bronasto priznanje bo zagotovljeno. Še pomembneje pa je, da so se ob tem zabavali, raziskovali, si pomagali ter spoznavali svet in sebe. To je MEPI.

Janja Irman Kolar

PREVENTIVNA DELAVNICA: ALKOHOL – SPREMEMBA ŽIVLJENJA

V sredo, 25. septembra, smo imeli devetošolci preventivno delavnico, na kateri nam je Luka Plavčak, ambasador Zavoda VOZIM, ki je leta 2013 po ponesrečenem skoku na glavo utrpel hudo poškodbo hrbtenjače, predstavil svojo zgodbo. Njegova diagnoza tetraplegija ga ne ustavlja na njegovi življenjski poti. Spregovoril je o svoji rehabilitaciji, vrstniškem svetovanju in poklicni rehabilitaciji, ki jo sedaj opravlja.

Devetošolci so Luku z zanimanjem prisluhnili in po delavnici o vsem slišanim tudi razmišljali.

Vid Semprimožnik: Predavanje se mi je zdelo zanimivo in poučno, saj nam je Luka razlagal o temah, o katerih nam ni še nihče. Poučno se mi zdi spoznanje, da alkohol in neumnosti ne gredo dobro skupaj. Alkohol ne gre skupaj z ničimer! Kljub temu pa sem spoznal, da tudi ko se ti vse podre, še vedno obstaja rešitev, le cilje si je treba postaviti nove.

Gašper Dobelšek: Zdi se mi pomembno, da nam je s svojo zgodbo povedal, da se ti lahko življenje v hipu spremeni. Ko popijemo preveč alkohola, lahko počnemo stvari, ki jih trezni ne bi, saj alkohol zamegli razum.

Taja Melavc: Lukova zgodba se me je dotaknila, saj nikoli nisem razmišljala o tem, da se lahko zaradi take neumnosti znajdeš na vozičku. Zdaj razmišljam drugače in sem zelo vesela za življenje, kakršnega imam. Luka se mi zdi prijazen in pogumen fant, saj jaz take zgodbe zagotovo ne bi mogla deliti s toliko ljudmi.

Neža Stopar: Navdušil me je njegov pozitiven pogled na življenje, kljub temu da je na vozičku. Nisem si znala predstavljati, da lahko imaš težave, že ko moraš na WC. Presenetilo me je, koliko poškodb je imel tudi po tem, ko je že pristal na vozičku.

Linus Rohr Benetek: Spoznal sem, da si lahko v življenju uspešen, četudi si na vozičku.

POHOD Z LUČKAMI

Mladi planinci (1.-3. r) so pogumno zakorakali v jesen. Šli smo na nočni pohod z lučkami proti Mozirski planini in opazovali luči, ki so se prižigale spodaj, globoko v dolini. Prespali smo v šoli Šmihel. Zjutraj nas je prebudilo sonce in po zajtrku smo se odpravili raziskovat gozdne poti.

Mentorici Daša Orešnik in Zala Acman

Zgodbe naših staršev, babic, dedkov ...

POLDRUGI MARTIN

Martin je živel z mamo v kajžici na robu vasi. Mati je delala na kmetiji, Martin pa je ostajal doma. Nekoč mu je mati naročila, naj za večerjo pripravi zabeljeno zelje. Ko pride domov, vpraša Martina: »Kje pa je zelje?«

»Ja, kje? Na njivi,« odgovori Martin in pelje mamo ponosno pokazat, kaj je naredil. Na vsako zeljno glavo, ki je rastle na njivi, je Martin dal žlico ocvirkov. Ko je mati to videla, je samo zmajala z glavo in rekla: »Joj, Martin, kaj bova pa sedaj jedla?«

Spet drugič je mati poslala Martina v mesnico po meso. Pri mesarju je dobil lep kos mesa, ki mu ga le-ta zavije v papir. Na poti domov so Martina začele boleti roke, zato iz žepa potegne žebelj in vrvico. Kos mesa naveže in vleče domov. Doma dobi mati solzne oči, ko Martin pred njo postavi meso. »Martin, težko sem delala, da sem zaslužila za ta kos mesa, ti pa si ga takole po tleh privlekel domov,« je rekla. Mati je meso obrezala in od konkretnega kosa je ostal le košček dober za uporabo.

Mati je ob nedeljah hodila k maši. Neko nedeljo Martin ostane doma in kuha juho. Juha prične kipeti, Martin pa jo ucvre naravnost v cerkev. Ko stopi skozi vrata, zavpije: »Mama, juha kipi!« Mama bi se od sramu najraje pogreznila v zemljo. Ko gresta z Martinom domov, mu naroči, naj jo drugič poišče v cerkvi in ji zašepeta na uho. Čez nekaj časa je Martin v nedeljo spet kuhal juho, a ker se mu ni ljubilo stati ob štedilniku in paziti, da juha ne skipi, je »nakuril« ob postelji, da bo lahko ležal in kuhal. Ampak, kaj se je zgodilo?! Hiša je začela goreti. Martin odhiti v cerkev, poišče mamo in ji na uho zašepeta: »Mati, hiša gori.« Hiša je pogorela. Mati pa pravi: »Martin, Martin, ko je juha kipela, si pridivjal v cerkev in vpil, sedaj ko bi moral vpiti, da bi tudi drugi šli hitro pomagat gasit, si me pa poiskal in mi na uho zašepetal. Boš videl, kaj bo sedaj, ko te bodo tuja vrata po petah tolkla.«

»O, saj vrata sem pa dol vzela,« pove Martin.

Ker sta ostala brez vsega, se odpravita iskat nov kraj za življenje. Ko tako hodita, ju sredi gozda dohiti noč. Martin vrata, ki jih je nosil s seboj, potegne v lepo košato smreko, jih položi na dve veji, da bosta tako prespala noč v krošnji. Sredi noči pa ju zbudi šumenje in glasovi, ki so se vedno bolj približevali. Razbojniki, ki so oropali banko, se ustavijo ravno pod smreko, kjer sta prenočevala, in pričnejo šteti denar. Mama je vsa prestrašena in šepne Martinu, da mora biti čisto pri miru. Martina tišči lulat. Mama pravi, da ne sme, a Martin ne posluša in se polula čez rob. Razbojniki gledajo v nebo in se čudijo, kako lahko pri jasnem nebu dežuje. Mati si oddahne, da ju niso odkrili, a ni dolgo, ko ji Martin šepne, da ga kakat. »Da ne bi! Če naju niso prej našli, pa naju zdaj zagotovo.« A Martin ne bi bil Martin, če bi poslušal, kaj pravi mama. Stopi na rob, potegne hlače dol in se pokaka. Razbojniki se ustrašijo, kričijo:

»Napadajo nas! Bežimo!« in se razkropijo na vse strani. Ko se zdani, mati in Martin še dolgo ostaneta na drevesu, če bi se razbojniki slučajno vrnili, a ker jih ni, se previdno splazita z drevesa in pobereta denar. Ker je bilo denarja veliko, sta si lahko zgradila lepo novo hiško, kjer sta srečno živela do konca svojih dni.

Matic Fužir

Zgodbo mi je pripovedovala mami, njen pa njena babica.

TAT ŽIVALI

Nekoč je v naši dolini živel en prebrisan gospod. Kradel je živino, ki se je pasla na planini in jo prodajal naprej. Da bi prekril smer, v katero je peljal živali, jih je obuval v škornje, ki so bili obrnjeni v napačno smer. Kljub temu da je hotel goljufati, so ga kmalu odkrili.

Živa Zidarn, 6. b

Pripovedovala babi Milena Žuntar.

PAŠA ŽIVINE

Ko je bil moj dedek Ivan star osem let, je vsak dan, preden se je pričela šola, hodil past svojo in sosedovo živino. Ko je bilo pouka konec, je doma naredil domačo nalogo in spet odšel na pašo. Pasel je svoje koze ter sosedove krave in ovce.

Najprej je z njim hodila starejša sestra Vera, kasneje pa je lahko pasel sam. V zameno je od sosedov dobil kruh, med, včasih tudi kakšen denar. Ko je pasel skupaj z drugimi otroki, se jim je živina velikokrat izgubila, ker so gradili bunkerje, izdelovali gugalnice ...

Nekega dne, ko je bil dedek že kar nekaj ur od doma in mu je postalo dolgčas, je pričel z majhnim nožem izrezovati veje, s katerimi je sestavil kozolec. Med tem časom so se koze že oddaljile od njega. Ko je bil kozolec že skoraj sestavljen, je od daleč slišal očeta, ki ga je vprašal, s čim bo pokrili streho. Oče je namreč velikokrat prišel pogledat, kaj počne. Bil je tudi kregan, če ni pazil na koze. Takrat pa ga oče ni kregal, ker so se koze izgubile. Skupaj sta jih odšla iskat in jih po nekaj urah tudi našla.

Aleksander Slemenšek, 6. b

Pripovedoval ded Ivan.

PEČNELE

V ozki dolini, kjer si svojo pot utira potok Tripotok, se v bližini Kortnikovega mlina (kjer je kmet Kortnik mlet žito) skrivata dve jami. V jami sta se v času pred prvo svetovno vojno naselili dve ženi. Pravijo, da sta bili sestri – begunki. Menda je ena od njiju šepala. Bili sta skrivnostni. O sebi nista veliko povedali, vendar sta s svojo pridnostjo in poštenostjo pri ljudeh pridobili zaupanje in naklonjenost. Večkrat sta na bližnjih kmetijah za plačilo pomagali pri delu. V jami, kjer sta živeli, sta ob vhodu naložili kamne in jih zamazali z ilovico. Tako je bilo bivališče bolj toplo. V eni jami sta imeli kurišče, kjer sta kuhali, v drugi sta si uredili skromno posteljo z listjem in praprotjo. Vhod je bil malo višje v pečini.

Bili sta verni in tista, ki je bila zdrava, je hodila peš na Višavje, kjer je molila tudi za kmete. Ti so ji za to namenili kak dinar. V času božiča sta vsako noč preživel pri Krajderju, kjer sta do jutra molili, zjutraj pa odšli k maši na Lepo Njivo. Nista imeli ure, zato sta se bali, da bi mašo zamudili. Bližnji sosed ju je včasih malo postrašil, pa sta potem še bolj molili. V Pečnelah sta živeli nekaj let. Pred drugo svetovno vojno pa sta umrli.

Emma Presečnik, 6. b
Zgodbo mi je povedala babica Alenka.

PEČNELE

V davnih letih, okrog leta 1900, sta živeli dve sestri po imenu Johana in Franca. Bivali sta v gozdu oziroma v skali. Na koncu te skale sta imeli slamo, na kateri sta spali. Na koncu je še zdaj slama. Pred jamo sta imeli kurišče. Tam sta si kuhali hrano. To je še sedaj vidno, saj so skale črne od dima. V bližini domovanja sta imeli vrt. Hodili sta pomagat okoliškim kmetom in si s tem prislužili pridelke za zimo. Po naravi sta bili bolj redkobesedni, nista se veliko družili z ljudmi. Baje sta vsako leto peš hodili na Višarje.

Leta 1914 je Franca umrla. Pri bližnjem kmetu je ležala na parah. Za Johano pa se je izgubila vsaka sled, ne ve se, kam je odšla in kje je umrla.

To zgodbo sedaj raziskuje g. Rosc iz Mozirja. Napisana je po ustnem izročilu.

Hana Korošec, 6. b
Zgodbo mi je povedala babi Vida.

ZLATO JAJCE

Nekoč je v bližini mesta ob Dravi živela revna žena s hčerko po imenu Lučka. Bila je stara komaj pet let in zelo pridna. Mamici je pomagala pri delu na njuni mali njivici, kjer sta gojili zelenjavo zase in za prodajo na tržnici v mestu. Tja sta šli vsako soboto. Poleg zelenjave sta prodajali tudi sveža jajca. Doma sta imeli tudi kokoši in Lučka je najrajši imela opravila in delo, povezano z njimi. Hranila jih je zjutraj in zvečer, vsak teden čistila kurnik, vsakodnevno pobirala jajca ter jih zlagala v za to pripravljene košarice za prodajo na tržnici.

Neko soboto pa je na eni izmed stojnic prodajalec ponujal male kokoške, ki jih je imenoval cvitarske kokoši. Rekel je, da bodo kmalu pričele nesti tudi jajca, seveda ne velikosti običajnih kokoši, temveč manjša. Lučki je bila posebej všeč ena izmed njih, ki je imela posebno obliko rože na vrhu svoje male glave. Ves čas jo je opazovala in si močno želela, da bi ji jo mama kupila. Vendar sta šele tretji teden imeli dovolj denarja od prodaje svojih pridelkov, da sta jo končno uspeli odnesti domov. Lučka je doma poleg kurnika uredila prostor samo zanjo, poimenovala jo je Putka. Vsakokrat ko je Lučka šla mimo njenega prostora, jo je poklicala in ji iz žepa svojega predpasnika dala kakšen priboljšek. Naredila ji je gnezdo iz posebej mehkega sena, kjer je lahko spala ter nesla jajca. Lučka je vsak dan pogledala gnezdo, če je v njem že jajčka, ga tudi skrbno zrahljala in putki dala priboljšek iz žepa predpasnika. Vsakokrat je putka pritekla k njej in veselo skakljala okrog nje. Imeli sta se zelo radi.

Nekega dne, ko ji je Lučka prinesla hrano, je med rahljanjem gnezda zatipala majceno jajčko. Na otip ni bila podobno običajni, takšni, kakršne so znesle ostale kokoške. Ko ga je pogledala, se je močno rumeno bleščalo. Kljub svojemu presenečenju je pobožala putko, se ji zahvalila za jajčko in stekla pokazat mami, kakšno jajce je znesla njena putka. Mama je ugotovila, da je jajce zlato. Čakali sta, kaj se bo v bodoče dogajalo. Od tega časa je putka vsak teden znesla novo majceno zlato jajce. Mama ji je z Lučko v zahvalo za njena zlata jajčka, s katerimi sta si pomagali, da nista bili več revni, uredila poseben prostor zanjo v njuni hišici.

In tako sta živeli srečni do konca svojih dni.

Filip Melavc, 6. b
Pripovedovala bani Jana, ki jo pozna od svoje matere.

BABIČINI SPOMINI

Zjutraj, ko smo se zbudili, smo zajtrkovali (ponavadi belo kavo s kruhom), se oblekli in se odpravili v šolo. Pot od šole do doma je bila vedno zanimiva, saj smo rabutali češnje, borovnice in slive. A nismo samo nagajali. Tudi pomagali smo na roke obirati hmelj. Midve z mamó pa sva hodili tudi v »tavrh«.

Pozimi smo si obuli gumijaste škornje in oblekli »štrikane« puloverje, potem pa smo se odšli sankat in kepat. Zvečer smo ponavadi brali knjige in šli spat. Imeli smo se zelo lepo.

Neža Fistrič, 6. b
Pripovedovala babica Mojca.

KAKO SE JE POROČILA SOSEDOVA BABICA

Bilo je okoli leta 1930. Zgodba govori o tem, kako je sosedova prababica Ivanka spoznala bodočega moža. K njenim sosedom je hodil popravljat okna mladi tesar z bližnjega hriba. Sosedova Ivanka je tiste dni hodila mimo v šolo. Večkrat sta se pozdravila, nekega dne pa je poleg pozdrava še pomežiknil. Tako je nastala med njima simpatija. Vsak dan sta komaj čakala, da se vidita.

Nekega dne pa se tesar opogumi in pride s svojim očetom na obisk. Tam povesta Ivankinim staršem, da se imata z Ivanko rada in bi se rada poročila. Ivankini straši niso nasprotovali. Ker se je bližal velik cerkven praznik, so se odločili, da bo poroka kar takrat. Rodilo se jima je šest otrok. Nato je bil tesar poklican v vojsko, v kateri pa je kmalu padel. Tako je sosedova prababica Ivanka postala mlada vdova. Sama je morala vzgajati šest otrok in skrbeti za kmetijo.

Maša Novak, 6. b
Pripovedovala mama.

KAKO SE JE STARI ATE PREVRNIL S TRAKTORJEM

Pisalo se je leto 2004. Odpravil sem se podirati suho jablano, ki je stala na našem travniku. Travnik se je imenoval Pri slonu in je bil zelo strm.

Ko sem nameraval naložiti veje na prikolico, sem moral traktor postaviti v veliko strmino. Takrat se je sprednje kolo dvignilo in traktor se je obrnil na levi bok. Pri tem se je razbilo steklo na kabini in zvila so se vrata. Takrat še nisem imel mobilnega telefona, zato je moral oditi moj sin Peter po pomoč v domačo vas. Kaj kmalu je sosed Franci prihitel s svojim traktorjem in mojega postavil nazaj na kolesa. Tistega dne k sreči ni bil nihče poškodovan.

Matija Kocjanc, 6. b
To zgodbo je pripovedoval stari ate Jože.

JAGA BABA

Včasih so stari ljudje pripovedovali, da v Šmartnem ob Paki, Malem in Velikem Vrhu straši Jaga baba. To je bila mešanica med čarovnico in divjo žensko. Ponekod je bila zelo hudobna, ponekod pa je pomagala revnim in kaznovala bogate. Starejši ljudje so se je zelo bali. Najraje je strašila v mraku in ponoči, da je niso videli, le slišali so jo.

Enkrat je kmet z Velikega Vrha peljal s konji naložen voz lesa. Hitro ga je prodal, zato je zavil v gostilno pri Malusu. Tam je popival tako dolgo, da je zapravil ves denar. Doma so ga čakali žena in veliko lačnih otrok. Ko se je peljal ob Hudem potoku, ga je prestrašila Jaga baba. Bila je zelo jezna, zato je prestrašila konje. Ti so zdirjali po potoku navzgor. Včasih ceste niso bile asfaltirane, bil je le makadam. Kmet se je od strahu močno držal stranice, da ne bi padel. Ko so ga konji pripeljali na domače dvorišče, je še dolgo sedel na vozu, da si je opomogel od strahu.

Ko je šel naslednjič v Šmartno ob Paki, je pri Malusu spil eno ali dve pijači. Drug denar pa je dal ženi.

Kasneje so z Jago babo strašili poredne otroke.

Metka Tiršek

Zgodbo mi je povedala babi iz Šmartnega ob Paki, njej pa oma (tašča), ki je kot otrok živila v Velikem Vrhu.

Počitniška doživetja

POT DOMOV

Na koncu našega družinskega potovanja po Danski in Švedski smo se v slabem vremenu odpeljali proti letališču na Švedskem. Gledala sem skozi okno in razmišljala o vseh lepih trenutkih, ki sem jih doživela. A prav hitro smo prispeli do letališča in navodila, ki nam jih je podajala moja mama, so prekinila tok mojih misli.

Šli smo se prijaviti na let in tam smo prvič v tem dnevu stali in čakali. Ljudje, ki so bili pred nami, pač niso znali dati v višjo prestavo. Moja družina s tem ni imela problema. Čeprav smo imeli tri kovčke, smo jih oddali in moja mami nas je prijavila, kot bi mignil. Šli smo skozi kontrolo in že smo bili znotraj letališča. Tam sem zelo rada. Trgovine, ki kar vabijo, prav rada obiščem. Tudi tokrat sem se odpravila do stolpcev z dišečimi parfumi. Zatem sem se pridružila ostalim in vzeli smo pot pod noge ter poiskali trgovino s hrano. Tam smo si kupili razne priboljške, s katerimi bi naj tešili lakoto. Naš prvotni plan je namreč bil, da ko z letalom priletimo v München in čakamo na povezavo, gremo jest. Pa se ta plan nikoli ni uresničil.

Zunaj je lilo kot iz škafa, ko se je začelo vkrcavanje na naš let. Kaj kmalu sem se usedla na moj sedež na letalu. Bila sem ob oknu. Tam rada sedim. Na sredino se je usedla moja mami, ob prehodu pa je sedel moj brat. Ati je imel sedež na drugi strani, tudi ob prehodu. A tudi ko so bili vsi ljudje na letalu, to ni vzletelo. Malo me je zaskrbelo. Ravno takrat pa je prek zvočnika pilot oznanil, da še približno 30-45 minut ne moremo vzleteti, ker je vreme preslabo. Ta odgovor se nam je zdel za lase privlečen, saj smo vedeli, da je kriva posodobitev sistema, ki je potekala prejšnji dan. »Sigurno je kriva posodobitev,« je rekla mami. Strinjala sem se z njo. Ravno takrat pa sem pomislila, kaj bi se lahko zgodilo, če zamudimo povezavo do Ljubljane. Mami pa je trdila, da tisto letalo skoraj vedno zamuja. »Mogoče bomo imeli srečo,« je pritrdil Matic. Preden smo vzleteli, smo na letalu čakali še eno uro. Malo smo se pogovarjali, malo jedli in malo gledali vsak v svoj telefon. Jaz sem tudi pogledovala skozi okno. Brati nisem mogla. Preveč me je skrbelo, stiskalo me je v prsih.

Ko smo po tisti uri čakanja končno prišli na vzletno pisto, smo bili kaj hitro v zraku. Medtem ko smo se prebijali skozi nevihtne oblake, skoraj nisem občutila tresenja, ki ga je to povzročilo. Samo želela sem priti do juga Nemčije čim prej. A naš let je bil dolg skoraj dve uri. Ves čas sem gledala skozi okno. Čeprav sem bila živčna, sem vseeno uživala v razgledu. Doline, reke, hribovja in prej tudi morje se je vilo pod mano. Spet se je prižgal znak, da se moramo pripeti in pilot je oznanil, da se bomo počasi začeli spuščati. Spet sem se spomnila, kaj se dogaja. Ampak nič me ni moglo pripraviti na nekaj trenutkov kasneje. Le čakala sem.

Letalo se je nagnilo in videla sem mesto pod nami. Mami mi je pokazala stadion, ki se je iz zraka prav dobro videl. Kar precej smo se spustili. Bila je ura, ko bi naše letalo do Ljubljane moralo vzleteti. Tisti trenutek pa je mami prejela sporočilo. Hitro je pogledala in videla, da je od letalske družbe, s katero naj bi leteli domov. Sporočili so ji, da smo zamudili let in da lahko gremo v Frankfurt in šele naslednji dan domov. Seveda smo se še pred pristankom odločili, da v Frankfurt ne gremo. Pristali smo. Takoj ko je bilo možno, smo se prerinili iz letala in po priključku stekli v letališko zgradbo. Pogledali smo na prvo tablo, ki smo jo zagledali, in ugotovili, da nas letalo res ni počakalo. Bila sem jezna, da se nam je to zgodilo. Zdaj smo imeli v glavnem planu, da dobimo kovčke, saj bi tako lahko najeli avto in se odpeljali do Ljubljane. Ko smo iskali točke, kjer ti ob takšnih primerih pomagajo, in jo našli, so nam ljudje, ki so že čakali tam povedali, da tu ni nobenega delavca, tam, kjer pa je, je neskončna vrsta. Zahvali smo se jim in se odločili, da še malo raziščemo letališče, če bi lahko našli kakšno stevardeso ali delavca. In lotili smo se dela.

Kar naenkrat pa je ati videl, da je prav ta letalska družba zaključevala let za Latvijo-Rigo. Z malo upanja smo pristopili k stevardesi, ki je še zaključevala podatke o letu. Moja starša sta jo spraševala o tem, kaj lahko naredimo. »Tja, kamor greste vi, tja gredo vaši kovčki,« jima je že na začetku pojasnila. Torej nekam smo morali iti. Ni preostalo drugega. Ko smo za trenutek pomislili, kam bi lahko šli, se je ati spomnil, da smo med iskanjem srečali Slovenca, ki se je odpravljal v Zagreb. Vprašal je stevardeso, če so na tistem letu še prosti sedeži. In kot po čudežu smo dobili karte za let v Zagreb. Zahvalili smo se ji, saj je za nas opravila delo, ki ji ga ne bi bilo potrebno. Poiskali smo vrata, kjer se je čez pol ure začelo vkrcavanje za let v Zagreb. Mami se je usedla in začela pisati moji teti sporočilo o tem, kaj se je zgodilo. Z bratom sva bila lačna kot volk, zato sva z atijem šla kupit sendviče. Ko smo se vrnili, nam je mami sporočila dobro novico. Od moje tete je dobila številko taksija, ki vozi med zagrebškim in ljubljanskim letališčem. Končno nekaj sreče! Ati je hitro poklical za prevoz.

Na letu med Münchnom in Zagrebom sem prvič več časa iz zraka opazovala Slovenijo. Tako lepo zeleno! Občudovala sem reke, doline, kotline in Alpe, ki so se vile skozi deželo. Po 40 minutah smo pristali v Zagrebu. Šli smo do traku, kjer bi naj prevzeli našo prtljago. Po skoraj uri čakanja se je trak ob 22. uri prvič zavrtel, a naše prtljage ni bilo. Mami je za vsak primer odhitela do pisarne za izgubljeno prtljago. A trak se je zopet zavrtel in takrat smo dobili enega izmed kovčkov. Ostali potniki so pobrali svojo prtljago in odšli. Na letališču smo ostali samo še mi. Mami in ati sta urejala prijavo za izgubljeno prtljago, z Maticem pa sva ju čakala. Jaz sem parkrat pogledala proti traku, a se ni več zavrtel. Okoli enajstih zvečer smo zapustili letališče in šli počakat taksi.

Kar hitro smo se usedli v prostoren avto živahne Doris. Ta nam je celo pot delala prijetno družbo; predvsem mami, atiju in Maticu, meni pa so »možgani spali, telo pa

bedelo«. Sploh se ne spomnim, kdaj smo prišli v Ljubljano. Ko smo iskali naš avto, je moj brat rekel: »Kovčki gredo tja, kamor greste vi! Pajade!« Nisem razumela čemu se jezi, saj je bol edini kovček, ki smo ga dobili, njegov. Hitro smo se usedli v avto in ko smo prišli do izhoda, je ati rekel, da upa, da ima pravo kartico garažne hiše. Vsi smo se mu nasmejali, saj se prav vsak od nas spomni noči, ko smo prišli iz prejšnjega potovanja in je ati želel zapustiti letališče s kartico parkirne hiše Mercator. Po pomoti seveda. Tokrat je šlo brez težav. Celo pot domov smo se pogovarjali. Nihče ni mogel spati.

Končno smo okoli dveh zjutraj prišli v Mozirje. Šla sem takoj spat. Tisto noč sem spala kot top. A preden sem zaspala, sem razmišljala o tem, kaj bi lahko naredili naslednjič, da bi zmedo preprečili. Vseeno sem prav kmalu zajadrala v svet sanj.

Eva Bevc Strašek, 7. b

POTEPANJE PO LIZBONI

Sredi poletne vročine smo se 28. julija ob polnoči odpeljali od doma. Odšli smo v Budimpešto, od koder smo leteli v Lizbono.

Prvi dan smo si ogledali Lizbono, predvsem znamenitosti tega obmorskega mesta. Lizbona je zelo velik kraj, saj ima ljudi za eno petino Slovenije. Slovi po znamenitostih. Ima velik rdeč most, podoben kot je v San Franciscu, le da je tri metre krajši. Ko sem ga zagledal, sem kar onemel, saj je res ogromen. Dolg je 3.117 m, zanj so porabili 32 milijonov. Med vožnjo po mestu je oče dejal: »Poglej, gasilci plezajo!« In res so, saj so menjavali žarnice. Naslednja takšna znamenitost je kip Jezusa Kristusa, ki je tak kot v Peruju – čudovit in velik. Sprva sem mislil, da do njega vodijo le stopnice, nato pa se mi je kamen odvalil od srca, ko sem prebral, da je tudi dvigalo. Ko smo prišli gor, je bil še lepši.

Portugalska znamenitost je hrana ter njihovo vino portovec, imajo pa tudi svojo slaščico pastel de nata. Zunaj je listnato testo, v njem pa je vanilijeva krema.

V Lizboni je še en most, ki pa je dolg 13,3 km. Po njem smo se vozili kar 10 minut. To pa še ni vse, ogledali smo si tudi mesto Porto, ki je znano po svoji lepoti, ozkih ulicah ter starem tramvaju. Ta dan je bil kot popoln. Bilo mi je lepo.

Za konec našega popotovanja smo bili še na najzahodnejši točki Evrope.

Lenart Marinšek, 7. b

POT DO IZHODA NI VEDNO PREPROSTA

Si se kdaj vprašal, kako bi bilo, če bi na vroč poletni dan bil zaprt v sobo in iskal izhod? Jaz si tega nisem mogla predstavljati (pravzaprav sploh nisem pomislila na to), dokler ni prišel dan, ki sem ga dolgo čakala – prihod naših prijateljev v Slovenijo. Moja prijateljica Leni in njeni starši se vsako leto med poletjem dobimo v Ljubljani in tudi za tokrat smo izbrali enako lokacijo.

Vse se je začelo, ko je mama navsezgodaj zjutraj klepetala po telefonu. »Najbrž se pogovarja s prijateljicami,« sem si mislila in res se je tako izkazalo. A tokrat ni šlo le za navaden pogovor, ki ga mami vsako jutro preprosto opravi, temveč za nekaj bolj pomembnega. Ko sva z atijem šele zajtrkovala, je imela mami v glavi popoln načrt za ta dan. Začela nama ga je predstavljati, a ker smo imeli na voljo le en dan, bo morala večina zamisli počakati na naslednje poletje.

Odločili smo se, da se spet dobimo v mestnem jedru Ljubljane. Jaz, Leni in najini mami vsakič malo »preletimo« nove izložbe trgovin in tudi tokrat nismo nameravale tega spremeniti. Ko smo se vračale, sta najina očeta v miru pila kavo v bližnji kavarni. Mami je predlagala, da greva z Leni spet igrat VR (igre virtualne resničnosti). Te igre zdaj že dobro pozna, saj sva vsakič, ko smo se dobili, igrali nekaj novega ali pa sva si izbrali kakšno drugo WOOP atrakcijo. Tokrat novih iger ni bilo (pravzaprav že vse pozna), zato naju igranje ni več tako mikalo. V tistem pa naju je prešinilo, da bi odšli v sobo pobega skupaj z očetoma.

Jaz sem jo že dolgo nazaj želela obiskati s prijateljicami, a se časovno ni izšlo. To je bila odlična ideja, le da sva imeli majhno težavo – prepričati oba očeta. Ženske smo se odločile, da bo to zanj presenečenje in da jima to do vstopa ne bomo izdale. Saj nista nič pametnega počela, le kavo sta pila in uživala v pogovoru. Kmalu sva z Leni pridrveli ven in prekinili njun pogovor. Predstavili sva jima svoje namene. Ker pa je bilo še zelo malo časa do našega termina za vstop, nista mogla nasprotovati. Po mojem sploh nista hotela. Najbrž jima je od kave in od vsega tega miru manjkalo malo adrenalina. Meni bi zagotovo bilo dolgčas.

Pri recepciji za vstop v sobe ni bilo hude gneče, zato smo hitro prišli na vrsto. Tam smo se seznanili s pravili, si ogledali varnostni video in naša pustolovščina se je lahko začela. Vedela sem, da je soba namenjena družinam in da ni preveč zahtevna, zato me ni bilo preveč strah. Ko smo prišli v prvo sob, sem se takoj ozrla na grbe na steni. Spominjali so me na film Harry Potter, ki sem ga gledala že zelo dolgo nazaj. O njem pa sem vedela ravno dovolj, da rešimo uganko. No, Leni je vseeno vedela več, tako da me je znala vmes malo popraviti. Na steni smo imeli tudi gumbe; pomoč (help), dodatna pomoč (extra help) in pa pomoč v sili (emergency). Gumba help in extra help si smel izkoristiti le enkrat, medtem ko ti je bil gumb emergency vedno na voljo. Pri naslednjih izzivih in ugankah smo imeli malo težav, še posebej jaz, ki sem letala po sobi kot muha brez glave in iskala kakršne koli namige.

Ob koncu zadnje uganke smo si oddahnili in veseli odšli iz sobe. Pregovor, ki pravi »Kdor išče, ta najde«, res drži. Z Leni sva tudi tokrat pridrveli ven in vse povedali mamicama, ki pa sta, kot očeta, preden smo odšli v sobo pobega, pili kavo zunaj v kavarni. Privoščili smo si limonado in uživali še zadnje trenutke skupaj. Preden pa smo se poslovili, sem še dodala: »Naslednjič bosta pa mamici sodelovali.« Temu smo se vsi nasmejali.

Neli Kopušar, 7. b

KAMPIRANJE

Sredi poletnih počitnic je moja mami na spletni strani ŠD Preseka opazila obvestilo za člane. V njem je pisalo: »Otroci, pripravite se na razburljivo kampiranje ter lov na zaklad. Naučili se bomo zakuriti taborni ogenj ter postaviti šotore, medtem pa bomo še malo ustvarjali. Namenjeno je vsem otrokom, ki si želijo izvedeti kaj več o kampiranju.« Takoj ko mi je mami to povedala, sem polna pričakovanj čakala na ta dan. In končno je prišel.

Ob šestih zvečer sem pograbila nahrbtnik in spalno ter vzela pot pod noge, saj nisem imela daleč. Pri lopi ŠD Preseka nisem bila prva, tam me je že čakala moja prijateljica Daša. Ko je prišlo še trinajst drugih udeležencev, se je kampiranje začelo. Najprej smo se igrali nekaj tabornih iger, nato pa postavili ~~Tukaj vnesite enačbo.~~ šotore.

Ko se je zmračilo, smo začeli z ustvarjanjem, in sicer z izdelovanjem lantern. Najprej smo prtičke položili na kozarce za vlaganje ter jih premazali z Mekol lepilom. Ko so se posušili, smo jih privezali na vrvice ter v njih položili svečke.

Bila je že čista tema in vsi smo bili lačni, zato smo hrenovke napičili na palice, jih ovili s testom in jih pekli na žerjavici tabornega ognja, ki smo ga že prej zakurili. Pojedli smo in si nato v lanternah prižgali svečke ter odšli na nočni sprehod. Mlajšim udeležencem je kar srce padlo v hlače, ko so izvedeli za to. K šotorom smo se vrnili okrog enajstih zvečer, oblekli pižame ter si umili zobe. Šli smo spat, a z Dašo nisva mogli zaspati, zato sva se pogovarjali še dolgo v noč. Ko pa nama je uspelo zaspati, sva spali kot top vse do jutra, ko so nas pričakali zlati sončni žarki. Najprej smo zajtrkovali, nato pa smo vzeli pot pod noge in se odpravili na lov na zaklad.

Sledili smo puščicam ter vmes opravljali različne naloge in izzive. Ko smo se vrnili, sem si rekla: »Ta lov pa res ni bil mačji kašelj.« Pri lopi nas je pričakalo kosilo ter zaklad. Kar kmalu za tem sva z Dašo odšli domov. Bili sva tako izmučeni, da sva komaj hodili. In kampiranje je bilo zaključeno.

Anja Mrzлак Fajdiga, 7. b

POHOD NA LOVRENŠKA JEZERA

Babi, mami, bratranec in jaz smo dopustovali na Rogli. Bil je lep sončen dan. Pogovarjali smo se, da bi odšli na pohod. Mami se je porodila ideja, da bi odšli na Lovrenška jezera. Moj bratranec je takoj povesel nos, saj nima rad pohodov. Ko pa sta mu babi in mami obljubili, da bosta, ko pridemo nazaj, spekli palačinke, je bil takoj za. In tako se je začela naša dogodivščina.

Spakirali smo najnujnejše stvari in odšli na pohod. Z babi sva občudovali metulje in raznorazne rastline. Prehodili smo tudi krajšo pot, ki je vodila čez pašnik, kjer so bile krave in majhni telički. Čez nekaj časa pa smo se povzpeli na hrib in krepko grizli kolena, saj je šla pot vedno malce navzgor. Vmes smo naredili tudi par postankov. Pot je vodila tudi skozi prijetno hladen gozd. Ko pa se je gozdna pot končala, smo prišli do lesenega stolpa, v katerem so bile slike jezer ter zanimivosti, ki si jih lahko ogledaš. Na vrhu smo si odpočili in uživali v lepem razgledu. V hiško, kjer smo bivali, smo se vrnili po isti poti. Z bratrancem sva si privoščila počitek.

Ko pa sta naju babi in mami poklicali na večerjo, sva takoj prišla in pomagala pripraviti mizo. Posladkala sva se s palačinkami in spila topel čaj. Bil je čas za spanje in vsi smo hitro in sladko zaspali.

Julija Ivanuša, 7. b

TEHNIŠKI MUZEJ BISTRA

Z družino smo se v mesecu aprilu odpravili v tehniški muzej Bistra. Muzej se nahaja v samostanu, ki leži v kraju Vrhnika, in je velik 6000 m².

V muzeju imajo različne zbirke: elektro, tekstilno, kmetijsko, prometno, gozdarsko, lesarsko, lovsko in ribiško. Tam lahko vidite tudi vozila, v katerih se je prevažal Josip Broz Tito. Najstarejše vozilo v muzeju je Piccolo, katerega prejšnji lastnik je bil Julij Pepel, ki je živel v Mozirju. Vozilo Piccolo je bilo narejeno leta 1906, Julij Pepel pa ga je podaril muzeju. V muzeju je veliko nagačenih živali, kot so srne, srnjaki, medvedi, risi, volkovi in tako dalje. Po stopnicah smo se povzpeli v zgornje nadstropje, kjer sem videl veliko starih motorjev znamke Tomos. O njih mi je pripovedoval moj oče in jaz sem ga poslušal z odprtimi očmi in ušesi. V drugem delu muzeja je bilo razstavljenih veliko delovnih strojev, ki so bili zelo veliki in okorni v primerjavi z današnjimi. Z največjim zanimanjem sem gledal stare traktorje, najljubši pa mi je bil traktor Štore 402.

Imeli smo se zelo lepo. Takšni muzeji so mi všeč, saj imam zelo rad stare avtomobile, motorje in traktorje. Ob koncu večurnega ogleda muzeja mi je oče za spomin kupil modelček Wolkswagnovega hrošča. Po zanimivem dnevu smo se odpeljali proti domu, kjer sem, poln lepih vtisov iz muzeja, utrujen zaspal. Celo noč sem spal kot top.

Ožbej Pesan, 7. b